

[Chr. Madsen.]

pensionisternes pensioner på 135.000 kr. i Ålborg. Det er den kommunale administration, det er borgmester og byråd, der sidder og bestemmer noget sådant. Nu har jeg trukket det frem for Ålborgs vedkommende, fordi jeg kender det, og fordi jeg ved, det er rigtigt; men jeg ved, at der ud over landet i mange, mange kommuner bliver brugt nøjagtig den samme praksis, uanset hvem der er borgmester, og uanset hvilket parti han tilhører. Det er altså kommunerne, der skalter og valter med lovgivningen, som det passer dem.

Finansministeren har nævnt en hel del regler, og det er i og for sig godt, at disse regler nu er blevet samlet, så man kan slå op i fortrykket og se, hvor mange regler der egentlig er, for der er mange — altså regler for, hvordan man kan tilbageholde i skat, og hvordan man skal gøre det. Men der er ikke ret mange af dem, der bliver overholdt. Der står i § 39, som finansministeren gjorde opmærksom på, i lov om personlig skat til kommuner, at når indtægten er væsentlig mindre end grundlaget for ligningen, og når årsagen hertil er arbejdsløshed og sygdom, kan kommunerne eftergive skat. Jeg ved ikke, hvor mange kommuner i Danmark der eftergiver skat på det grundlag; jeg tror ikke på, det er ret mange. Jeg tror, man siger i de fleste kommuner, som embedsmændene siger i Ålborg: når det er lønarbejdere, det drejer sig om, så er der ingen grund til at tage noget særligt hensyn til den paragraf, for de kommer nok i arbejde engang, og vi skal nok finde dem, vi skal nok finde skattepengene.

Det er da ikke meningen, at den paragraf skal forstås på den måde. Der står jo klart og tydeligt i paragraffen, at hvis indtægten er mindre end på det tidspunkt, hvor skatteligningen foregik, er der grundlag for at eftergive skat i tilfælde af arbejdsløshed, sygdom osv., og så må det i og for sig være ulovligt, at kommunerne nægter at eftergive skat, når den pågældende beviser, at sådan er grundlaget for hans ansøgning. Men det gør man ikke desto mindre, og det har man gjort i mange, mange år. Det er slet ikke noget nyt.

Finansministeren nævnede et cirkulære angående indeholdelse af skat i under-

støttelser og sagde, at der skulle optages forhandlinger med den enkelte, før man gik til indeholdelsen. Når man så havde set på, hvordan forholdene var i det enkelte tilfælde, hvor stor forsørgerbyrden var osv., kunne man måske få en aftale med den pågældende om, at der af understøttelsen skulle erlægges et eller andet beløb. Men der står altså, at der skal indledes forhandlinger, og der står, at man skal være varsom. Det bliver heller ikke overholdt i kommunerne. Det står i et cirkulære, der er udsendt, men det bliver ikke overholdt. Kan landets borgere ikke forlange, at den slags ting bliver overholdt? Kan der ikke siges noget til kommunerne om, at det skal overholdes?

Det er da klart, at mennesker, der er blevet udsat for, at der i en meget lille understøttelse bliver modregnet i skat, når de får at vide, at de bestemmelser og cirkulærer er der, siger til sig selv: hvad er det da, der foregår?

Lad mig nævne et eksempel fra for nylig; det drejer sig om en enlig kvinde, der får 110 kr. om ugen i offentlig forsorg. Samtidig med at hun modtager de 110 kr., ligger der en trækseddel på 30 kr., som hun skal af med i skyldig skat, og den sølle kone ved ikke engang, hvor den skat kommer fra — det er nu en helt anden side af sagen — men sedlen ligger der, og hun får altså udbetalt 90 kr. om ugen, det skal hun leve af. Det er da urimeligt, at noget sådant foregår; det er da urimeligt, at man giver kommunerne ret til at skalte og valte med lovgivningen på det område, som det passer dem. Jeg spørger finansministeren: kan der ikke gøres noget radikalt for, at den trafik bliver standset pr. omgående? Det bliver da i høj grad aktuelt, at den standses pr. omgående, når man kan give andre samfundsgrupper her i landet ret til udsættelse i et helt år, mens nogle sølle, elendige mennesker, der lever af offentlig forsorg, skal finde sig i, at skattekontorets embedsmænd kommer med deres træksedler. Jeg mener, det er på høje tid, at noget sådant sker; og jeg mener, at det kan lade sig gøre. Det, som finansministeren her har sagt, vil jeg kalde udflugter, sædvanlige udflugter, som vi har hørt igennem mange, mange år både i folketinget og i mange, mange kommunalbestyrelser landet over,